

El seny i la rauxa

Si hem de ser sincers, els catalans som una mica estranys. Potser és una cosa que passa a tots els països, però a nosaltres se'ns nota molt.

No se sap ben bé per què, hem posat essències del nostre nacionalisme en un club de futbol que, per acabar de complicar-nos la vida, és més que un club. Per raons que també són boiroses, l'idioma que parlen majoritàriament els integrants de l'equip de futbol —l'ànima del club— no és pas el català. És més: sembla que ser català amb cognom català constitueix un obstacle per fer carrera al Barça, un detall desconcertant, però que es pot comprovar si es repassa la història del club, sobretot la recent.

Però les coses són així, i el cas és que, quan el club que és més que un club ens dona una alegria, es converteix sempre en una alegria nacional. Com ara el fet d'haver-se proclamat campió de la Lliga 1990-91, que gairebé ens va deixar en un estat d'èxtasi. De poca durada, tot sigui dit, perquè en els partits que va jugar immediatament després d'estrenar el títol, l'equip va recaure en una mediocritat alarmanant i va perdre partits d'aquells que fan tanta ràbia perdre.

Coincidint amb aquesta barreja de salts i sobresalts, va començar a prendre cos una notícia que a mi em va semblar sensacional: resulta —i ara ja ho sap tothom— que tenim un equip de futbol americà "català", el Barcelona

Dragons. ¡Qui ens ho havia de dir! I no és poca cosa, perquè va jugar la final de la World Bowl, el campionat del món d'aquest esport. Del món, ¿eh? ¡Que consti!

El Barcelona Dragons té detalls que permeten l'esperança que també pot arribar a ser més que un club. Només té dos jugadors més o menys autòctons, en Xiscu Marcos i en Guillermo Gómez. La resta són nord-americans, i l'entrenador (que es diu Jack Bicknell) afirma que aquesta situació no variarà gaire, perquè "pels carrers de Barcelona no s'hi troben joves de 200 quilos que facin 1,90 m, ideals tant per a la línia d'atac com per a les altres línies d'un equip de futbol americà". És una raó de pes, basada en una realitat que Jack Bicknell creu que no es modificarà fins d'aquí a uns deu anys, a condició que creem una generació de joves alimentats científicament i que tinguin la passió d'aixecar pesos. És evident que no ens podem adormir, que hem de començar a treballar de seguida, pensant en la World Bowl de l'any 2000.

Pere Calders

Bona hora

A una notícia ha trepitjat l'altra: si un dimecres sabíem que ha Itàlia el partit Lliga Llombarda organitzava una República del Nord, separada o laxament confederada, l'endemà dijous els ministres europeus d'affers exteriors predicaven el manteniment de la unió a Iugoslàvia. Si la primera excitava els independentistes, la segona els refredava. ¿Què hem de fer?

La idea italiana consisteix a unir en un estat sobirà la Llombardia, el Piemont, la Ligúria, el Vèneto, l'Emília Romanya i la Toscana: més de la meitat del territori, i precisament el més ric. La reacció del romaníac Andreotti ha estat l'esperable, tant que sembla madrilenya i tot: ha dit que, de República del Nord, ja n'havia viscuda una, la feixista de Salò, i que amb una ja n'havia tingut prou. La resposta, si fos possible de donar-la, és tan fàcil com ho serien les respostes als espanyols si fos possible de donar-les: també al Nord en van tenir prou amb un, de règim feixista a Roma.

En les darreres eleccions puguen força els partits que volen separar la Itàlia del Nord de la resta. És un moviment separatista de motivacions, anava a dir ni tan sols polítiques, simplement administratives, d'administració del poder, amb poques motivacions i reivindicacions d'ordre cultural. Molt diferent dels moviments nacionalistes que habitualment ocupen les pàgines dels diaris, pràctica-

ment tots ells adduint sobretot raons d'ordre cultural, lingüístic i històric. Contra aquests darrers, entre els quals hem de comptar el nostre, s'ha adreçat, segons la ,la CSCE, Conferència per a la Seguretat i la Cooperació Europea, que, a través dels ministres d'affers exteriors dels Estats que la formen, s'ha manifestat oficialment en favor de la "democràcia, la unitat i la integritat territorial de Iugoslàvia". Greu error en gent tan experimentada: ¿i si, com ells ja saben prou bé pels recents processos de descolonització, fins i tot ho han practicat en el cas de Kuwait, es presenta el cas que democràcia i unitat siguin incompatibles? La por els deu haver fet perdre la ciència: ¿Quin és l'estat europeu que no té el seu Kuwait empassat si no paït?

L'enemic, presentat pels ministres d'exteriors dels estats, de qualsevol estat, junt amb tots els seus companys de secta, no s'hi gira de feina.

L'Europa del Centre i de l'Est és plena de catalans, bretons, bascos, irlandesos, algerians. No sé si nosaltres negociem, viatgem, publiquem,ensem tant en les maneres de desfer-nos-en com l'enemic, els estats constituïts, no paren de pensar com refotre les nacions.

Ramon Barnils

